

Vad har hänt?

STOR SÖNDRING inom det socialdemokratiska partiet har framträtt i Göteborg. Den kommunisterna närtstående riksdagsmannen Albin Ström, stor kommunalpolit i Göteborg, frönerade redan vid riksdagsåret i väst om sin ledning och har i byreskriget gått särdeles aggressivt tillväga. Efter statsministerns besök i Göteborg föreslog kommunalbetarförbundet för Ströms utslutning ur partiet, vilket föreslog genom att gå till den av regeringspartiet, socialdemokratiska pressen. Kom så kommunisterna, där Ströms vänner, de arbetslösa, kunde i tid besöka lokalen — som var den största mögliga i Göteborg men ändå för liten för den enorma samlingsningen — och som med förkrossande majoritet förkastade det föreslagna utslutandet av Ström, och i stället föreslog att debattarna skulle vederfaras redaktioner för Ny Tid Richard Lindström. Det torde vara fara värt att spricka icke begränsas till Göteborg, i Malmö finns li Blad.

MAJ-T HAR TILLSATT en förklaringskommission med landshövding v. Sjölow som ordförande och i den saggulita byreskriften. Samtidigt meddelas, att medlingskommissionen i byggnadskonflikten kallat parterna till nytt sammanträde den 12 jan., samma dag som riksdagen samlas, vilket icke torde vara utan betydelse för riksdagen. RAGAN OM JORDBRUKETS FSKULDBORDA skall utredas, har regeringen beslutat och jordbruksministern kommer att tillkalla fem sakkunniga för utredandet av detta uppdrag. Man får hoppas att alla synpunkter bli fördrädda vid utredningen.

OMEN I DET STORA TYSKA BRANDMALET har ännu icke gjort. Försvarsvokalererna tyska ha fallit en glanslös slutpunkt. Belgjarna torde förliknas, har det sedan kommer att gå med dem. Och Lubbe, den ende som beviljande deltagit i mordbrändan, utgår mögigen galgen men knappast kullersten. Men har skall det gå som Torje? Kan man icke döma honom för att ha anställt branden i riksdagshuset blir han säkerligen anlagd i nästa process, som redan anhängsgjorts mot de ledande kommunisterna.

Processen har ej lyckats klarläggat riksdagsbrändan egentligen uppom. Båda parterna ha utgått från, som en självsak så, att Lubbe haft medhjälpare och båda ha sökt dessa hos motparten. Vittnen ha sått där med sina förutfattade meningar, flera uppenbart lögnaktiga. Över mängden höjer sig självständigt, modig och oförskräckt Diminoff, en påle i köttet för domstolens ordförande.

PELET OM N. F. blir ännu spännande. Vad det nu gäller, om Mussolini får sin vilja fram, är om N. F. skall förvandlas till ett stormaktförbund, där de små nationerna inte ha någon tanke. Mot detta kämpar dr Benesi, den framsände statsministern i Tjeckoslovakiet, med sina oavsläppta minister för lilla Ententes och därmed samtliga nationers intresser. Det är deras rätt det gäller.

PRESIDENT ROOSEVELT har tillsett ett nationellt välfärdetsutskott som

Guldet i Boliden, svenska folkets egendom.

Gränsen får ej utsuddas. Åtalet mot Sexuell Upplysning.

Så ungt är Sverige — av Hagar Olsson.

Damen i vitt lysert. Av Sven Stål.

Märklig utställning på St Lars i Lund.

I nästa nummer av Tidevarvet skriver rektor Honorie Hemsell om Socialdemokratiska ungdomsförbundets sociala program.

Julens stjärna.

Ur vandringen och vägen. Av Arvid Mörne.

Stora, svunna ödestjärna, du, som brann likt solens lågor, mot ditt ljus de vise drogo över ökenhavets vågor. Aldrig förr ett stjärnvevst, människor skadat, människor tytt, sken som du, när kolsvart mörker blev i silvråd skymning bytt. Stora, svunna ödestjärna, som ett gåtfullt värf förledde, för din stråles förbudskap gömde herden sina hjordar, gick att se dig, lopp att nå dig, bortom stadens torn och vallar — såg dig klara, såg dig stanna över några mörka stallar.

Stjärna över Österlandet, var din vandring mått att bringa här en skänk till något nyfött, till den ringaste bland ringar? Vad av stora stjärnor någans, stort må leva, stort må dö! Här sin som en kvinnas födde på en fallas bidd av strö.

Stjärna, stjärna, den du korat korset tog som livets vinnig, bar som lön för broderskärlek töreknor — som sin tinning! Matet, ägget, sportet, hänet slogo sären i hans sida och hans lott blev alla väsens, alla världars ve ut föda. Och likväl, du svunna, någa himmaljus, som vida blinke, någon kraft av dina krafter denne minskosom du skänkte. Någon tanke, djup som symden, någon dröm, som solar vävde, gav du detta människobarn, när det led med allt som levde.

Färligt tolka än de vise skrifter, där du bana sias. Färligt dyrkar tilltals herde i din skyddning sin Messias. Stjärnors svärna, språfött svunnen, var du än på värdna nu, något lågt och arme och ringa samma hävor bringar du.

Ett julbrev.

Det är jultrevskväll. På bordet ligger hälsningar till vänner i brevländer. Till sist tar jag fram ett brev från Berlin att bevara. Det är något särskilt med detta brev, ty det begär inte ett privat svar utan i stället sett gott ord för Tysklands genom Tidevarvet. Den meningar har lidigt sysselsatt mig ända sen jag mottog det för en tid sedan. Jag vet mycket väl vad jag kunde skriva om Tyskland på ett eller gott, inte betyder något för någon utom för min svenska vän i Berlin. Men det är alldeles nog och så måste jag svära, ehuru jag helst velat tja i dag. »Det är så mäktigt; ett gott ord, skriver min vän. Jag läste detta med samma egenomliga förmälselse varmed jag för några veckor sen pålitligt höörde en röst från en tysk radionations förkärta att »sällfäst hällning är mäktigare än alla vapen, ty vapen kan man ta ifrån oss men sällfäst hällning är övvervinnet».

Min vän ber mig att komma ihåg hur mycket idealitet som finns hos tyska folket. Behövs inte, det glömmar man ej, då man levat bland tyskarna. Det är otvivelaktigt att denna idealitet inte bara är koncentrerad i den koncentrationslägret utan i stor försträckning gått upp i flutan med i den nazistiska hjäljan. Men vad som förövrar oss här är de nya föreningar, de bebandelade idealiteten ingått med det nationella, det ariska och maskulina övertal. Om nu sällfäst hällning är mäktigare än vapen, varför bytta sig ut ur nationernas förbund för vapens skull? Jag tror att jag förstår åtminstone något, när tyska röster viltna om en stor upptävelse, ett under som ägt rum i år. Förstår, därför att jag vet att en tordödad ensamhet är ett hevet för människosjäljen, och att sammankomning i ett glödande ögonblick i en stor gemenskap upplevs av den som en förlösning och läkning. Jag är övertygad att miljoner tyskar ha upplevt en mystisk komunion med sitt folk och i denna upp-

levelse dränkt sitt gamla jag med dess tro och otro, dess ideal, dess skepslism och dess sorger. Likaså att ännu allmänt läde de offer synas små i människor, principer och kulturlvärden, som Tysklands renissans har kostat. Men inför detta ställer jag upp en fråga som dågligen borrar sig in i mitt medvetande och kommit att bli så viktig att allting hänger på svaret: kan inte ett folk resa sig ur tjugo års nöd och elände och förödning till nytt liv utan Nijlv av häfte? Kan det inte återföra från på sig självt och modet att leva utan hjälp av en våldsamt uppegård överlägsenhetskänsla gent emot omvärlden? Min vän skriver att »tyskarna nu stå som offer för hela världens hån och kritik». Ja, där ser man hur saker och ting se sig olika från sådåna utsiktspunkter. Vi här i Tidevarvet veta att den väg som lyfte upp nazismen i Tyskland har tagit sig med mängder av människor som lätt följa med strömmen och att nazismen och därmed Tyskland är på modet just nu.

Vi som förestår här den nervösa nationalismen och maskulinismen kunnat stå ut i blom som den gjort, betrakta den inte dess mindre som ett avfärd i världens linje. En tysk kvinnlig läkare avstår i ett nummer av »Die Arzten» för kårens räkning »den individualistisk-patistiska idévärlden». Hon säger: »Jag önskar som genus att utfärd i världens linje särskilt mottagliga för allmänna mänskliga ideal måste bort från de sköna drömmarna om ett världsmordborgskap och inriktat dessa känslor på vårt eget folk, som vi tillhör och som framför allt har krav på oss». Näväl, vi här på Tidevarvet äre icke att det höves oss eller någon att häna Tyskland. Men vi vilja icke avstå från de sköna drömmarna om ett världsmord borgerskap och inte ens från hoppet att se Tyskland lyckligen inlemmat däri. Devinez.

uppgitt att sammanföra och effektivisera åtgärderna för det ekonomiska återuppbyggandet. Det återstår att se om en förbättrad organisation kan överskrida bristen på enhetliga linjer i programmet. MED DETTA NUMMER avslutas Tidevarvets årgång 1933. Redaktionen ber till få tillförliga läsarens en

Lydia Wahlström:

Religiösa frihetsströmmingar i Tyskland.

För några år sedan hölls ett kristligt studentmöte på Rügen, där bl. a. Manfred Björkstén och den barmbyttade schweiziske teologen Karl Barth, numera professor i Bonn, skulle uppträda som talare. Björkstén fick sin plats vid bordet bredvid Barth, som frågade honom om ämnet för hans föredrag. Men när den svenske talaren svarade: »Kristlig kultursyn», vände sig den tyske demonstrativt från honom. Barth, som Gud endast ser »dås ganz Anderes, det över världens uppljorda och motstått, här inte på någon sammanslutning av kristendom och kultur, lika litet som nazismerna tro på frihet, jämlikhet och broderskap. Barthianismen är en kristofördes, släkt med nutidens politiska riktningar, sin reaktionära hållning och en frän polemik mot olitiskande. En dansk kräkter — barthianismen är delvis till följd av sin beundran för Kirkegaard, ganska spridd i Danmark — påstår, att en riktig barthian »Gud är allt, jag är intet och du är en idioti, och åtminstone vad jag sett är den danska tidning »Tidehverv», som just inte har någon större lihet med sin svenska namne, jävar icke denna chäkhet. I alla händelser försomar barthianismen ej att begrundas av den kultur och den vetenskap, vars samhörighet med kristendomen den förnekar. Negativt sett är den skarp intellektuell — nämligen i polemiken mot det intellektuella — men positivt skarp i den lätt kunna leda till grov auktoritet. Det är därför ingenting att förvåna sig över att våra scharntauner till i början villväligt mottog de barthianska skrifterna.

I alla händelser har Barth med sin »dialektiska» — såräggnande — teologi blivit en profet för många av Tysklands teologer, och därför har man naturligtvis att tacka inte felan, utan sanningshans i hans lära. När lidandet har skapat ber i blodet hos ett helt folk, måste en glad kulturreligiositet endast te sig som ytligt. Barths läskänding »Siga ha vuxit fram medan han under världkriget var präst i en schweizisk landsförsamling och då insåg svårigheten att predika »modern» teologi för bönder, som inte kunde förlikta världshändelsernas grymhet med

någon sorts tro på Gud. Bönder ha som bekant sinne för realiteter, i synnerhet de otrevliga, och barthianismen tar också särskilt fasta på sådana verkligheter som synden, de kommande straffeten och förlängtheten av allt jordiskt. Den är därför en nog så behövlig motsats till det amerikanska »kepp smiling» — harsassens bekväma livssäkning. Starkt tillnärmas man sig fast vid Guds existens »att för världen, hans transcendens, och blir därför benägen att bortse från hans insvevande i människosjäljen. Härmed sammanshänger Barths starka understrykande av att Gud är allts och omisskänkan icke, vilket naturligtvis dock kan ha den farliga följden, att människor inte längre betraktar sig som Guds medarbetare i Gudsrikets förverkligande, utan med ett slags muhammedansk ödestörelse »dela över händerna i kors för att låta Guds ord ensam utöva sin verkan. Därför spela såndagslöslighet och föreningsverksamhet ingen vidare roll för den reellaste barthianismen, och det är fara värt, att rikningen för präster skulle kunna erbjuda en trefstelse till att på scharntauner man nöja sig med kyrkans regelbundna gudstjänster.

I Sverige synes barthianismen knappast spela någon större roll, om också en eller annan yngre teolog intresserar sig därför. Factuellogerna ha i allmänhet ställt sig avvisande — särskilt här Aulen skarpt tagit avstånd från Barths dogmatik. Och bland lekmanerna är intresset för troollösans teori som bekant ytterst minimalt. Barthianismen är fördärlig som en naturlig reaktion mot vad tyskarna kalla den moderna teologiens urartande till yttlig »historicism» och »psykologism», men att föra nationalismiska fram till en livsdaglig religiositet, däriell synes den knappast lämna sig. Så framt icke stiftarens utomordentligt modiga uppträdande mot nazismens inblandning i Tysklands religiösa angeligheter skulle kunna få oväntade följder både för hans teologi och för honom själv. Professor Barth utgav nämligen i somras en liten skrift med den följande vildklingande titeln »Theologie existenz beute», som (Theologische Existenz beute), (Forts. å sid. 4.)

Prenumerera på Tidevarvet för år 1934 — för Eder själv och någon av Eder bekanta. Tidevarvet kostar fortfarande endast kr. 6: — för helår och kr. 3.25 för halvår. Postgironkonto 1544. Glöm ej Tidevarvets Reklamkonto, postgironr 55160.

Tidevarvets framtid beror på dess läsekreter!

Uppdragsarbeten

TIDEVARVET

Radikal politik veckotidning.

REDAKTÖR:
Carin Hermelin.

ANSVARIG UTGIVARE:
Ada Nilsson.

Utkommer varje helgfri lördag.
Triewaldsgård 2 3 tr., Stock-
holm. Tel. 20 48 42.

ADVOKATER

Ledamöter av Sveriges Advokatsamfund

Eva Andéns Advokatbyrå
Inneh.: *Eva Andén.*
Norrlångsgatan 18.
Tel. 75 75, 75 76
STOCKHOLM

Specialitet: Familje- och arvsrätt. Bouppteckning och testamente. Förvaltningsuppdrag. Även skriftliga förfrågningar.

Advokat Hugo Lindberg
KUNGSGATAN 6, STOCKHOLM
Tel. Vaxel. N. 333 15.

Stockholms Yngre Tandläkares Förening.

Kvinnliga tandläkares klinik.
Ad. Fredr. Kyrkög. 1 (r. Sveavägen)
Leg. tandläkarna *Astrid Gyllencreutz, Ingrid Huss, Ruth Öhrling.*
Tid pr. tel. 20 05 73. Särskild mot-
tagning för barn (tandl. Huss.)
Månd., onsd., fred. 3.30—6.

Professor Johan Almqvist

Nybygatan 7, Stockholm. Tel. 67 50 75
Hud- och Kønjukador.
UPLYSNING I AKTENS KLAPPLIGA
OCH SEXUELLA FRÅGOR.
Mottagning vardagar enligt Sverigeskommis-
sions förslag, söndagar 10—11.11.

Alma Axelssons FÖRLOSSNINGSHEM

LINNEGATAN 19
Mottagar inackord. även för längre tid.
Tryggt och öppet. välräk.
Tel. 778 24.

Klockarebolagets

(f. d. Wissnells, etabl. 1818)
Begravningsbyrå & likkistfabrik.
Fabrik och utställning:
Skeppargatan 39
Telefon: 67 54 36 • 61 20 98
Efter affärstid: Enskede 29 50
Fällölar: Sö. Paulsgatan 15. 40 30 87
Ombud för Sv. Eldbegravningsföreningen

ARSTA

Klämmer till föreläsning. Arsta och dess verksamhet. Klämmer till Arsta bostadsbyggnads-kommittéens och restaurang i centrum av Stockholm. — På Arsta bör och åter en gång blåt och blått. — På Arsta finns vackra, rymliga lokaler för föreläsning och andra föreläsningar, föreläsningar. På Arsta finns föreläsningssalen med en smidig och rymlig samlingssal och vittring.
På Arsta finns och står av
J. B. B. A.
Smålandsplan 20. Tel. 20 92 02, 20 92 06.
Tidningsred. Arstaklubben.
Propriet. med särskilt gilla på begäran.

Bagarstugan

HORNSGATAN 37 • Tel. Söd. 70 00
FOLKUNGAGATAN 65 • • 73 37
GOTGATAN 52 • • 333 90

MEDDELANDE

DE PERSONER SOM ONSKA GLASOGON MEN INTE HA RECEPT KUNNA HANVANDA SIG DIREKT TILL OPTISKA MAGASINET FALKEN, STORKYRKÖBRINKEN 8

SALONG »SUPERBE»
Jakobbergsgatan 6 (inv. Stureplan).
Tel. 20 10 06.
Specialitet
Permanent omdulering med kalfatt.
Allt inom yrket utföres av erfarna, skicklig personell under individuell omvårdning och behandling.

Den 25 Dec. 1933.

Guldet i Boliden

svenska folkets egendom.

Diskussionen om en eventuell försäljning av Bolidens B-aktier till ett utländskt gruvbolag har åter aktualiserat frågan om det allmännas medbestämmanderätt över landets naturtillgångar. Eftersom det denna gång t. o. m. är fråga om *guld*, har ställningstagandet blivit så mycket lidelsefullare. Saken har betecknats som en nationell angelägenhet av stor betydelse, vilket den otvivelaktigt är. Dock icke utan sina olika sidor.

De synpunkter som framkommit gällande sätet för fyndigheternas exploatering. Om en utländsk företagare kommer i besittning av Boliden, har det sagts, kommer det troligen att utståttas för en rovdrift som utömmar tillgångarna på kanske tio år, i stället för de tjugo år man beräknat efter en mera försiktig plan och som kunna tänkas ytterligare utsträckas. Landet kommer därmed också att avhända sig medbestämmanderätten över avvecklingen av bebyggelse och bearbetning. Vidare: Under en tid av högkonjunktur för guld bör Sverige icke lämna ifrån sig en guldtyndighet, som är så rik, att den kan mäta sig med de bästa uter i världen och som för närvarande bidrar med över en procent av världens sammanlagda guldproduktion.

Emellertid ligger saken för närvarande så till, att säljarna, Kreugers konkursförvaltare, anse som sin skyldighet att sälja till den högstbjudande, och den högstbjudande är just nu den engelske spekulanten. Att något intrång i den svenska bestämmanderätten över nationella naturtillgångar däremot icke får förekomma har regeringen förklarat i en kommuniké, där det vidare framhålls att frågan icke torde kunna slutgiltigt avgöras utan riksdagens hört.

Om en guldmyntfoten allmänt kommer att övergå på guldet plötsligt blif jämförelsevis värdefullt. Ur den synpunkten skulle ett omedelbart, intensivt tillvaratagande av guldtyndigheterna vara att föredra. Likaså vore det nyttigare för landet att just nu, då arbetslösheten är stor, kunna ta i besittning så rikliga arbetsmöjligheter som ett fortsett bearbetande av gruvorna möjliggör.

Men meningsskiljaktigheterna ha också gällt en fråga av allmänare innebörd än den praktiska arbet-

"Medborgerlig samverkan".

När det är för sent, blir man i allmänhet vis. Bondeförbundet i år K. G. Westmans skepnad har talat. Han fortsätter, att »borgerlig samling» lita längre är tidens lösen utan »medborgerlig samverkan». Det är märkvärdigt, att det skulle behöva få så lång tid att upptäcka något så enkelt. Men statsmaktens auktoritet måste hävdas, säger hr Westman, och fackföreningsväget skall ej vidare tolereras av samhället liksom han ana. Likväl frågar man sig, hur långt fackföreningsväget sträcker sig! Gäller det endast d. s. k. arbetarna? Eller inbegripas däri även alla slag av arbetsgivare? Och kapitalist och bankerna, som står bakom så mycket av allt ont, som sker i världen?

Det är allvarliga tider! Och medborgare äro vi alla i det samhälle vi själva skapa. Vi ha svårt att tro på bondeförbundets samarbete med socialdemokraterna, snarare att de nu önska stiga upp på socialdemokraternas axlar, liksom förut på högerns. Det är inte precis, vad vi kalla medborgerlig samverkan. Men det medborgerliga ansvaret är starkt av nöden. Likaså samverkan för frihet, jämlikhet och broderskap.
E. T.

ningen av gruvorna, nämligen frågan om enskild eller statlig äganderätt. Om en eller annan spekulant står att uppriva inom Sveriges egna gränser, är då problemet löst? Intet hindrar ju att denne vid en senare tidpunkt i sin tur säljer till utlandet.

Emellertid ligger saken för närvarande så till, att säljarna, Kreugers konkursförvaltare, anse som sin skyldighet att sälja till den högstbjudande, och den högstbjudande är just nu den engelske spekulanten. Att något intrång i den svenska bestämmanderätten över nationella naturtillgångar däremot icke får förekomma har regeringen förklarat i en kommuniké, där det vidare framhålls att frågan icke torde kunna slutgiltigt avgöras utan riksdagens hört.

Detta besked kanske för ögonblicket kan verka lugnande på den livliga diskussion som uppstått. Men trots detta och även om professor Hultin varnar för känslolänkande vid bedömning av ekonomiska spörsmål, är det troligt att åsikterna också i fortsättningen komma att stå ganska oformade mot varandra. Just på grund av deras känslolänkande art. Finns det då — oavsett de resultat till vilka den speciella sakkänskapen kommer fram beträffande det mest ekonomiska sättet för Boliden-

Gränsen får ej utsuddas.

Den anda i vilken pressen behandlat det av J. K. anbetillade ätalet mot tidskriften Sexuell Upplysning är närläk med Förste polistintendentens promemoria i ämnet, om vilken man vill säga att den är både tendentiös och vilseladande.

Herr Zetterquist och pressen har hallstipulerat företaget som pornografi och geschäft. Ett smutsföretag som förglutar ungdomen och är i avsaknad av varje ideell bakgrund. Detta går dock för långt och är ägnat att helt vilselada allmänheten, om arten av den åtalade tidskriften.

I denna tidning anmeldes vid tidskriftens begynnelse vissa reservationer mot ett i och för sig lovligt företag. Kritiken upptogs visserligen mycket illa av vederbörande, vilket dock icke avskräckte oss från att observerat ställa oss på tidskriftens sida, när Publicistklubben styrelse förändrade pressbrytning på sin medverkan till publikationens spridande. Vi beklagade ävenledes det fråna avbjudandet från Publicistklubben sida att ta upp till allsidsig belysning i en väl förberedd diskussion, hur en vederhäftig sexuell upplysning verkligen skall komma fram till folket breda lagrar. Hade en sådan diskussion kommit till stånd, är det i varje fall tänkbart att tidskriftens ledning bättre än vad nu är faller skulle förstått att kritik i vissa delar icke är desamma som illvilja mot själva idén.

Alla tycks nu vara eniga om att sexuell upplysning i och för sig ej behövs vara av ondo. Det säger herr Zetterquist och det tycks tidningspressen också anse. Men varför har det då mött så stort motstånd så få fram den upplysning, som

lagen av 1918 om smittsomma könssjukdomars bekämpande stadgar. Varför har riksdagen gång på gång avslagit förändring av obligatorisk sexualundervisning och uppfostran på skolors olika städer?

När man yrkat på denna undervisningsinledande framförallt i botenskolorna har det varit icke minst ur den synpunkten att därigenom kunna motverka den råbet och fördömsfullhet som vuxna människor ofta avslöjar när de yrtrar sig i dessa frågor. Kanske skulle man då inse att det ingenting finns som ej kan sägas. Det beror på hur man säger det. Den som överallt vädrar pornografi, den är lika cynisk om icke mer än den som bara trampar på obekymrad om effekterna.

Vi ha dristat oss till att beskilja den åtalade tidskriften för bristande smak. Därifrån är det dock långt till att »ropa på åtal». Men saken är ömtalig. Att de åtalade artiklarna skulle kunna fällas synes oss absurdt, men det sedan meningens att en ny särskild lag måste i en hast anskaffas, en ny sorts preventivlag har man råkat ur askan i stället. Vi är övertygade om att ett sådant myndighetsändra ändra vägar öppna än åtal för att söka få ändring på den som mest stött allmänheten, nämligen löpsedlarna.

Man talar så mycket om att ungdomen måste skyddas. Man glömmar då att ungdomen ofta, mycket ofta får sin första sexuella upplysning ur mycket grumliga rötter än de åtalade avhandlingarna. I varje fall går det icke an att som nu sker helt utsädd gräns mellan verklig pornografi och legitim sexuell upplysning, även om man kan ha olika uppfattning om den lämpligaste formen är funnen.

fyndigheternas utnyttjande — någon väg att i stort lösa frågan om statens meddelaktighet i naturtillgångarna?

På denna fråga svara vi ja. Hade det allmänna icke avhånt sig äganderätten till jorden eller hade det genom jordrättans indragning åter stått sig i besittning av densamma — vilket är den georgistiska rörelsens mål — skulle färva för illotjag exploatering av jorden genom vare sig inländska eller utländska enskilda intressenter vara uteslutet. Det allmänna säge då sina intressen automatiskt tillgodosedda, utan att man behöfve tillgripa statsdirektionens tivelaktiga utväg. Hade jordrättens indragning till det allmänna varit genomförd, skulle vi aldrig ha råkat i sådana svårigheter som Bolidenaffären innebär.

Till de landsflyktiga.

Till förmån för landsflyktiga intellektuella har på Bonniers förlag utgivits en liten publikation *Till de landsflyktiga* med bidrag av flera kända svenskar. Professor Segerstedt har skrivit inledningen, medan professor The Svedberg ägnat en uppsats åt Albert Einstein och redaktör Pierre Backman och fru Mia Leche skildra aktuella situationer i Tyskland och England. Häftet innehåller även artiklar av justierättad Alexander och förläsningsnarrarna Marika Stenstedt och Vera v. Kraemer m. fl. Inledningen utgöres av 3 strolar ur Tegners vackra dikter *Det eviga*. Priset för skriften är 1:11 — krona. Adressen blif *Insamlingen för landsflyktiga intellektuella* är Kungsträdgårdsgatan 16, 4 tr., Stockholm, telefon 11 55 85.

ÖRNBERGA Tullinge

Mottagar gäster året om.
Modern komfort 6:— 9:— kr.
Tel. { för rumsbeställning Tullinge 51,
{ för gäster Tullinge 149.
BERTHA AHNBOEN

Leksands Bad- och Kuranstalt

är utrustad med alla badformer enligt Stodsborgs metod. Helinackordering, även diet, emottages året runt.
Enskilt rum pr dygn 9:50, delat 8 kr. Obs. inklusive behandling.

Edert porträtt
är den värdefullaste
Jul- och Nyårsgåvan
6 lyxfoton 20:—
ATELJÉ DAHLÖF
Norr Mälarstrand 74. Tel. 53 67 17.

Hotell Gästis

invid Jämtl. Sikås järnvägst., 9 rum
12 bäddar, mottagar gäster på längre
och kortare tid. Telefon Sikås 15.

Alacoidgas

dödar absolut väggghygra.
Ofarlig för människor. Vi äro den enda
firma som utför desinfektion med
Alacoidgas.
J. W. Srensen, Desinfektionsanstalt.
Tegnérgatan 19 • Telefon 209207.

Musiken höjer julglädjen!

MUSIKINSTRUMENT
ALLA SLAG.
Orglar, Pianino, Violiner, Guitarrer, Cello,
Klarinetter, Flöjter, Zitron.
Dragspel från 10:— till 500:— kr.
Grammofoner till 20:—, 30:—, 40:—, 50:—, 75:— o. 500:— kr.
Munspel, Musiktilbehör.
Stråvarer. Äkta Elie (Stämpaffeln) stråvarer för alla instrument.
SKIVOR av alla märken.
BILLIGASTE PRISER I STOCKHOLM
Skivkataloger och prisuppgifter gratis och franko.
Gotfrid Johanssons Musikaffär
78 Västerlånggatan vid Järntorget, STOCKHOLM. Filial: Birger Jarlgatan 36.

Så ungt är Sverige —

Erik Asklund har gjort sig mycken måda med att utfina en lämplig benämning för den prosaforn han eftersträvar: ett romanzpuzle, kanske en roman, romans — se där några av hans benämningar. Den nya boken *Lilla land* är inte sämre än sina föregångare. Den berättar: epos med parenteser. När man läser den undrar man inte på författaren är missnöjd med gängse stereotypa benämningar för prosaverk och känner ett behov att mixtra en smula med citatostecken och parenteser och annat luffens. Man vet sannarens inte vad man skulle vilja kalla denna lustigt jäsnade jordebygd av värens fräsnaste safter, kryddad med alla stjärnors längtan och månljusnatters vemod! Ett vet man med säkerhet: att det är dikt — frisk, ungt dikt som inte vet sitt namn och sitt mått, men sorglös kastar sig in i ordmassornas framväldande kaskader och drar en oändlig följd av livsformelser och associationer med sig för varje sats.

Här har den svenska bygdeskildringen skjutit ett friskt skott. Det hela vittlar lite formlost i konturerna, men i stillet: doft, smak, färg, levande puls. En stil av häpnadsväckande sinnlig skädlighet och skiftande mångfald, klart modernistisk i sin associationsteknik, sitt anhopande av föreställningar från olika håll, men på samma gång osökt, organisk, vital. Och gamla Sverige, vars natur och bygd har skildrats av så många vördade pennor, står upp nytt och nyupptäckt bland smultronvallarna och syrenorterna. »Lilla land» är det sommarängar, vinterskog, marsbackar och julvikar. Lilla land, unga Sverige!

Det har talats mycket om den välsignade nya livskänslan. Här har den manifestat sig på ett sätt som gör en glädje i själen. Men är den ny? Ja, den är ny som varje dag är ny, och ändå lika gammal som människan. Känslan för livsammanshanget, fröjden vid livet på jorden, glädjen över dagens under, den aningslätta lyckökänslan inför livet som fortsätter runt omkring en — så gångstigs vackra orolighet. Erik Asklund har i sin skildring av vardagar, bondedagar i sömländsk bygd förmått ingjuta god gammal livskänslas must i nya läglar. Hans bok är inte en handfast roman med säker intrig och skarp tecknade gestalter — den är snarare ett polkpurri som helt visat kan förvirra den konventionellt inställda läsaren. Men i stället bjuder den på frisk glans och ny dager över ting och en förnimelse av livsögonblickets rikedom och skönhet. *Lilla land* — det är ett ungt sinnes ungdom!

Hager Olsson.

Arbetssterapi i sinnessjukvården.

Märklig utställning på S:t Lars i Lund.

Ett hörn av utställningen på S:t Lars.

Höststidning i parken.

Sedan Tidevarvet ställt fram frågan om arbetssterapi användning vid de svenska sjukvårdsanstalterna och fått den besvarad på ett mycket positivt sätt för vänteförärdens räkning, har en händelse ägt rum inom den svenska sinnessjukvården, som visar hur aktuell och betydelsefull frågan om arbetssterapi är. Vid S:t Lars sjukhus i Lund ägde nämligen den 6—10 december en utställning om arbeten som utföras av patienterna vid sjukhuset. Denna utställning var icke endast den första i sitt slag i Sverige. Den väckte också mycket uppmärksamhet såväl från pressens som från allmänhetens sida och publiktitelens innehåll betecknas som rekordartad.

Professor Erlander framhöll i det anförande, varmed han öppnade utställningen, att så länge man minnes i medicinska historia har arbetet ingått som ett viktigt led i behandlingen. Det har också sitt givna berättigande, vare sig det är fråga om en kroppslig sjukdom eller sinnessjukdom. Det har, sade professor, blivit oss förnått att bevittna hur arbetssterapi på senare tid vunnit allt större beaktande och allmerta fått komma till sin rätt. Vid S:t Lars sjukhus omfattas arbetssterapi med stort intresse av såväl patienter som befattningshavare och det var med glädje som man nu visade de uppnådda resultaten för en större allmänhet.

Omkring två tredjedelar av S:t Lars patienter, d. v. s. de flesta som inte hindras av kroppslig sjukdom, deltar i de olika sysselsättningar som förekommer.

Man börjar med de enklaste arbeten inomhus och får så småningom deltaga i lämpligt utomhusarbete, jordbruksarbete, trädgårdsskötsel eller andra mera ansvarsfulla yrkessom matlagning och städning. Hela sjukhuset fungerar som ett väldigt självhushåll och det är verkligt imponerande uppgifter man erhåller om alla nyttigheter som där förfärdigas och alla sysslor som utföras av patienterna. Knäppning, vävning och sömnad förekommer i olika variationer. Det utmärkande för arbetena är icke bara deras smakfulla och utökta utförande, utan även den stora omväxlingen, där var och en ger uttryck åt sin fantasi och sin smak. Eller tillräckligt åtaga man sig även massproduktion. Så har t. ex. inte mindre än två tusen handsydda källan levererats från S:t Lars till sjukhus i Jönköping och Umeå. Målning, snickeri, bokbinderi och korgarbete utföres även och det vittnas också patienter som ägnar sig åt vittra och lärda sysselsättningar.

Såsom arbetssterapi nu utformats, med omsorgsfull vägledning på samma gång som patienterna har stor frihet till eget initiativ och självständigt skapande, skiljer den sig mycket från gängna tidens metoder, då man kunde få se många bekämlande exempel på vilseledd fantasi och missbrukad arbetskraft. Skönheten, ändamålsenligheten, förstklassigheten i de utställda föremålen har mycket att säga om den stora roll som den moderna arbetsmetoden spelar. Inte minst som ett medel att bryta isoleringen mellan de sjuka och yttervärlden.

Nu är det jul igen.

En lång rad lysande kulor hänger i luften vid Gustaf Adolfs torg. En efter en av dem rullar in i den brandröda aftenhimlen som tornar upp sig över Fredagavns banker, bokhandel och höga hus. De lysande kulorna är bara runda gatupampor utsatta för att tändningsförsäljaren i hörnet ska kunna se att växta slantar fort, fort, ty folk har bråttom. Och det är kallt och man vill inte ha rocken öppen i onödan.

Naturligvis är lamporna utsatta för att lysa upp hela torget, men tändningsförsäljaren är nu det enda jag fäst mig vid på det torget. Inte heller rullar lamporna in i himlen, det bara ser så ut, när man kommer upp från slutningen som här till Kungsträdgården: är verkligt biter sitter de stadigt fast vid sina järnstörar. Men så är det ju med allting som tycks vilja rulla in i himlen. Jag står där och ser på den vackra aftenhimlen, på tändningsförsäljaren, på kön utanför kommunikafönstret och på mina rullande kulor och tänker: nu är det jul igen.

I alla Sveriges skolor har barnen just nyss sjungit: nu är det jul igen! Kanse en halv miljon barn i landet alldeles nyss sjungit strofen. Ja det liknar sig väl till det då i världen. Jul? eller vad tycks? Friden är orörd. Människorna vandrar säkra och lugna i friden. Jag har sett dem bara här i Stockholm till denna jul. Vet ni vad jag funnit, varenda människa har ängest inför julen, känner den som ett nagg, den rike köper som vanligt, bär sig svettig på dyrbara presenter, springer i butiker, men minns uttrycket: juletidens — nu är det jul igen. Jag har hört det, tydligt. Det andra, de som fryser mer och mer ju närmare julen kommer, de säger också: nu är det jul igen. Och de stirrar ibland upp i girlandernas lampor som lyser lika kallt som stjärnorna på himlen och säger: nu är det jul igen.

Nere i folkets hals har ställt de i den skumma halvskymningen (man måste spåra, se). I dag var jag därnere. Jag hade en ung man säga efter att ha läst ett plakat: ja om en nu vore gitt och hade ungdom, då fick en lite till jul. Jag fortsätter litet framåt över torget ut till den blå trafiklinjen, är övertalad av en polis, ber om ursäkt: nu är det jul igen, säger jag. — Man måste se upp i alla fall, svarar han godmodigt. När jag väl hunnit ut på Norrbo ligger slottskomplexet framför mig. Alla fönster är mörka. Har kungen många gånger varit här på jul? Eller har han släckt ljusen för att kunna se julen.

Moa Martinson.

Har du gjort din plikt mot de oblyckliga i Willy Walfredsson Slavlar

En bok om ungdom i nöd. Kr. 5:—

»Kanske det aldrig förr skrivits en sådan anklagelse mot vårt samhälle»

Harry Blomberg i Data-Dem.

»Den vill vara och är först och sist ett socialt dokument, ett nödrop från de tusentals ungdomar, som oförskyllt lider under arbetslöshets oblyckliga förhållande.»

Sten Selander i Dag. Nyh.

»...en social predikan i sin realism av stora mått... Men samtidigt ett varningsrop — icke minst till arbetarrörelsen...»

Västerb. Folkblad.

Läs även Walfredsson Luffarliv på svenska landsvägar. Kr. 3.75.

I alla boklädor.

Wahlström & Widstrand

Kulturen i Sovjet

» Eugénie Rivkin-Söderberg

En försök att i ord och bild ge svar på frågor angående Sovjetrysklands

- 1) TIDNINGAR
- 2) TEATER
- 3) MUSEER
- 4) F I L M
- 5) SKOLEBÖCKER
- 6) B A R N
- 7) ARBETARE
- 8) TURISTER
- 9) VARDAG

som borde intressera ALLA

5.75

BONNIERS

Tidevarvets reklamkassa.

Även under den gångna veckan ha bidrag inkommit till Tidevarvets reklamfönd. Vår senaste redovisning slutade med kr. 1.843:75 från 139 svar. Sedan dess ha vi fått mottaga ytterligare kr. 107:60 från 15 svarare.

Anna Wenner-Rosin, Surte, Signe Fredholm, Stockholm, Lilian Käge, Stockholm, Aina Versteegh, Stockholm, Aina Anagnius-Jonsson, Malmby — *Har den drömt är det något för* på det bästa Tidevarvet så är det att det är för bra. En tidning som inte alls ockrar på folks sämre böjelser kan knappast gå. Lycka till i alla fall! — Gerda Friasell, Stockholm, Erik Hermelin, Lund, Alfhild Reuterwall, Djursholm, E. Gudolin Lagerwall, Stockholm, Transaktions av Svenska Kvinnors Vänerförbund, Tranås — Till Redaktionen av Tidevarvet. Vid det sammanträde som Transaktions av S. K. V. avhöll i går kväll, framkom ordföranden fru Lydia Stille med det förslaget, att de närvarande skulle göra en insamling med anledning av Tidevarvets värdslag till sin läsekrets.

På samma gång som det anförtrödes mig att överrädda den med största beredvillighet lämnade lilla summan uppmanades jag till Redaktionen framträdande mötet utgöras halsningar: »Vi kunna icke reda oss utan Tidevarvet, Tidevarvet får icke läggas ned, flera av oss har vardaga nummer i behåll från alla 10 åren.» Med de andra bästa välsönskningar. Jane Hermelin. —

Annandagens filmpremiär:

Vad veta väl männen

Regi: EDVIN ADOLPHSON i huvudrollerna:

Anders de Wahl, Birgit Tengroth, Tore Svennberg, Håkan Westergren, Hilda Borgström, Margit Manstad m.fl.

Premiärteater: RÖDA KVARN

S. H. Örebro, B. L. — om, Djarsholm, Ellen Hansen, Charlottenlund, Danmark — Mange gode Onsker for stadig fortsat Fremgang for Tidevarvet — H. K. —, Latorpsbruk — Viss vil vi ha kvar Tidevarvet — att administrationen en gång i veckan få en påminnelse om att redigert och god vilja ännu finnas gör all ganska gott — Annette Andersson, Västerrik.

Summan av inkomna gåvor uppgår nu till kr. 1.951:35 från 154 givare, för vilket Tidevarvet framstår sitt varsta tack.

Anders de Wahl och Birgit Tengroth

Religiösa frihetsströmningar...

(Forts. fr. sid. 1.)
förändrat döden Sixten Beltrage att i sin nyutkomna bok »Nationalsocialismen framför portarna» jämföra Kari Barth med Luther i Worms. Och behövde Barth också inte som Luther dricka fruktad döden, så såg han otvivelaktigt sin egen teologiska existens hotad och vägrade ändå säga till sina tankar. Den lilla skriften är en rättfärdig protest mot allt, som under förändringen är räddat kyrkan vil dra prästen från det endast och allena religiösa.

»En kyrkoreform måste framgå ur en inre nödvändighet

i kyrkans liv, eljest innebär den ingen reform.» — På denna sats grundar Barth sitt resonemang. Och det är den för hans reformerats ståndpunkt fullkomligt orimliga biskopfrågan, som utgör varningssignalen. När de protestantiska kristna redan i april d. 4. satte till det tremånads-utskott, som skulle ordna Sveriges kyrkliga förhållanden, valde man en s. k. riksbiskop, Bodeschwing som emellertid sedan fick vika för den av Hitler utpekade regementspastor Müller. Vadän denna värd är att få en biskop, frågar Barth, om det inte i verkligheten var meningen att få motsvarigheten till den biskopsvärdigheten den katolska kyrkan har? »En riktig biskop med en riktig kråkå, inte någon skandinavisk eller engelsk häring. Vad det gällde var att välja en andlig »Führer», en ledare av Guds nåd. Men en sådan ledare väljer och utnämner man inte — han födes till sitt ledarskap, såsom nazisterna anse att fallet varit med Hitler.» »Ledarskap finns en-

dat, där faktum redan är för handen. Ledarprincipen är rena rama vainsmet!» Men kyrkan har sin ledare i Jesus Kristus, det gudomliga ordet, som också kan ge henne gudomliga ledare, utan att hon behöver leta sig till en, som endast skulle bli en dålig efterhärmarare på vägen.

»Gemenskapen i kyrkan bestämmes icke genom blodet och alltid icke heller genom rasen, utan genom den heliga ande och genom dopet. Om den evangeliska tyska kyrkan skulle uteläsa de judekristna eller behöva dem som kristna av andra klass, skulle den upphöra att vara en kristen kyrka.

I följande kraftiga ord har Barth sammanfattat sitt omöde om de »tyska kristnas» åskådning:
»Jag säger obehövt och utan förbehåll nej till andan och till bostävan i denna lära. Jag anser, att denna lära icke har någon hemort i den evangeliska kyrkan. Jag anser, att det vore slut med den evangeliska kyrkan, om denna lära, såsom »Tyska kristnas» avsikt är, skulle bli allenaordad i henne. Jag anser, att den evangeliska kyrkan hellre borde bli blott en liten, liten hop och taga sin tillflykt i katolikerna än att under några omständigheter slata fred med denna lära. Jag anser dem som hava ansett sig till denna lära, antingen för följare eller för följda, och kan se kyrkan i denna »trosvörörelse» blott på så sätt som jag måste se henne även i romerska påvedmetod. Jag kan också blott säga minna olika teologiska vännar, som genom någon hypnos eller genom någon sorts sojism bejaka denna lära, att, såvida de icke i lycklig inkonsekvens vid sidan av denna lärta ha bibehållit åt en annan håll tenderande kristlig, kyrklig och teologisk åskådning, anser jag mig helt och hållet och ståtligt vara skild från dem.»

Kyrkan tros på statsgudomliga kallesse som företrädare av en offentlig rättsordningen hos folket, men hon tror varken på någon särskild tysk eller na-

tionalsocialistisk statform. Barth betonar det självklart förtiga i den s. k. »trosvörörelsen Tyska kristnas», som sjunger

»Var gud är oss en värdig borg» med ackompanjemang av trummor.

Medan gamla och unga duka under lika motståndslöst som man dukar under för en psykos. Han är inte ens mera nöjd med den s. k. »Ungreformatoriska rörelsen», som vägrar öppna sig mot riktningen, men i alla fall klänger sig an till Tyska kristna i vad de kalla »radikal reformvilja». De ungreformatoriska vilja värja den religiösa förkunnansens frihet med samma medel som Tyska kristna, nämligen en »rörelse», och de flesta rörelser är sannolikt därifrån upplupna. »Den heliga Ande behövs inga rörelser», säger Barth med samma bestämdhet som Luther tillropade Erasmus: »Den heliga Ande är ingen skeptiker.» De tyska teologerna behöva endast ett »nådligt motståndscentrum» till denna lära, som man har till låga till, och det gamla »bed och arbeta» är det enda riktiga programmet.

Imponerande är verkligen den intensitet och den orådighet, varmed Barth här händer den religiösa synpunkten frammanför allmänheten. Men han sett här i denna Beltrage om att vi inte i nutidens Tyskland hört ett ord, som till den grad kan jämföras med Luthers: »Här står jag och kan icke annat. Barth själv har för övrigt inte behövt bli räddad till något slags Wartburg; han tycks underbart nog tro på det som han är socialist och tros sin djärva skrift som redan gått ut i flera upplagor, fått sitt kvar på sin plats. Bland kan det hända, att djävulen visar sig vara det mest farliga: mod är någonting så pass sälsynt, att folk får respekt därför.

Förumståndet har visserligen också velat anstå, att Hitler betraktar religiösa protester som någonting så oönskligt, att de inte vore värda ens ett undertryckande. Men de senare tidernas händelser gå i helt annan riktning. Den religiösa oppositionen bland tyska själva, som jag i min förra artikel (7 o. 8) talade om, har nu fått ett stort stöd från utlandet, och i trots av sitt påstådda förakt för all internationalism, har den tyska rikskyrkan i flera fall blivit tvungen att böja sig. I början av december meddelade tidningarna, att riksbiskop Müller förbjöd medlemmar av kyrkområdet att tillhöra kyrkopolitiska partier, vilket förbud sådana drabbade även den nazistgrupp, biskopen själv tillhört. Själva har Müller avlagt sig beskyddarskapet för »Tyska kristna». Frågar man efter orsaken till dessa sensationella händelser, så finner man, att det ekumeniska rådet genom biskopen av Chichester sistlidne november sånt Müller en skrivelse, som förklarar att det tyska undertryckandet av oliktankande och förlöjningen av judkristna av övriga kyrkosamfund förnummits som ett hårt slag mot alla kristna frihetsprinciper. Att den svenska kyrkan på mer än ett sätt, även ganska personligt, stött om detta en ekumeniska åtgärd, lider intet tvivel.

Damen i vitt lyser rött.

Dramatens och Komediteaterns lustspelsprogram är då bra skrivna av författare som lätt sitt dramatiska kunnande spira upp i teatraliska växthus. Marchel Achard — på Dramaten — är ingen naturlig tillägg ämne, därrätt har han prövat alltför många stilarter, men han är en tillgång och bara det betyder mycket i våra dar. Komediens autor, Franz Arnold, verkar som en hjälpen av en spring-i-dörrarna-arrangör, en senisk utövare av säkra framgångar som specialitet. Den greve Achard gör ett försök att ironisera över, är Arnolds rätta fält, men Komediens värde spel fick hans schablonmässiga opus att se sig i naturligt ljus — och i den förlöjande, med gode scenetekniken höll måttet även inför en slik behandling och lustspel blev mycket intressant.

Övnapå all bod- och våldsmaten verkar »Damen i vitt» som en förtjusande dessert och en mycket stord av den överväldigande gode pressen får säkerligen tillräckliga fakta. Jag vill min del, kan inte oreserverat utropa Achard som en utöpplas karaktär — så skulle styckets konstnärliga halva bli höjs. Sedan Dramaten uppför stycket i Carstens regi, sönderfaller komedien i två löst sammanhängande akter och kabaret i la sekel-skeffets första tioårsdag. *Jag Tidblad* han dock att tydligt påminna sig allt mera betydande konstnärskap och sitt förlöjande kunnande. Tack vare honom red räddades scen på scen ifrån att förflyttas helt ned i sulfurluckan. *Adolphson* gjorde den ökenhjärade ålskaren, som i mittakt fick återgå till sin ungdoms klang- och jubelgång. Han skulle vara en charmerande kvinnotjuvs med duellernas-gloria kring sitt ämne — han ver-

kade gedigen karlar av underofficersgrad, för honom föll inte modöna trun, men väl deras kammarjungfru. *Wienerstrand* spelade på gamla strängar och uppnådde en viss munterhet i sålongen. Jag tror inte att han kom härifrån första och tredje akternas karaktär. *Henslons* har uppträtt mycket berömlöse för sin kalfaktor — jag är av den åsikten att det just är för dygla prestationer en skadedespeler inte skall följös överskryta. Det väcker hans konstnärhögsta själma ambition och stöper om honom i en absolut felaktigt form. Dekorativt var de olika akterna bra gjorda.

Komediteaterns direktörpar har levat mycket högt på ett långt drivet samspel och ett minutiöst utnyttjande av vara och ens speciella charme. I »En kvinna som vet vad hon vill» valdförde sig direktören på ett ypperligt rollermaterial, skapat för en scenisk komistar diva, och resultatet blev en himlanskräande vankolning — om man är så dum så att man väntar sig att skadedespelarnas tolkning ska vara kongeniala med förtärrarnas intentioner.

Men nöjer man sig med att gå till Klondike för att beundra fru Eklund är man alltid valuta. Jag för min del har sett glimtar av något mera betydande på fru Ekunds spel och jag blir alltid missmodig när jag ser hur hennes privatlivet får råda på förtärrarnas uttryck fantasi. Då vill jag hellre se fru Eklund på ett ypperligt rollermaterial, skapat för en scenisk komistar diva, och resultatet blev en himlanskräande vankolning — om man är så dum så att man väntar sig att skadedespelarnas tolkning ska vara kongeniala med förtärrarnas intentioner. Men nöjer man sig med att gå till Klondike för att beundra fru Eklund är man alltid valuta. Jag för min del har sett glimtar av något mera betydande på fru Ekunds spel och jag blir alltid missmodig när jag ser hur hennes privatlivet får råda på förtärrarnas uttryck fantasi. Då vill jag hellre se fru Eklund på ett ypperligt rollermaterial, skapat för en scenisk komistar diva, och resultatet blev en himlanskräande vankolning — om man är så dum så att man väntar sig att skadedespelarnas tolkning ska vara kongeniala med förtärrarnas intentioner.

Men det märkligaste återstår. Förra veckan kom underriktelsen att Bayerns kardinal-primas, Faulhaber, i en adventspredikan på det skarpaste uttalat sig mot alla försök att föröka Gamla testamentets betydelse för kristendomen och slutat med en inbjudan till »evangeliska trosbroders» gemensam kamp mot dessa angrepp!

Nutten är full av sensationer av mindre glädjande slag. Men om den nuvarande förövringen i Tyskland skulle kunna föranleda något av det samarbete mellan katoliker och protestanter, som mellan Söderblom förgävs längtade efter, så skulle religiös fört ut enbart behöva öra över Hitlers diktatur. Vilka skulle för övrigt, när allt kommer omkring, ha skäl att vara modigare än den soriens folk? Ljusets fiender öra högröstade — men:

Vore värden än så stor och full av mörkrets härar...

Lydia Wahlström.

Sven Stål.

PRINS WILHELM

Strev på amödan av Bokens Fest i dess program följande amödan av Idun:

»Köp inte Idun» av en slump — ett nummer då och då — utan bli fast prenumerant. Kontinuitet i allt man förstår sig per ordning och reda är tillvaron, som kan vara träsug nog ändå. Utöver aktualitet och förstärkt vilja IDUN skänka något av värde, som bärgat under stundens tillfälliga strömningar. Det nyaste är inte alltid det bästa, och det som ropar högst hörs inte alltid längst. IDUN är lägligast man bli blicken öppen för allt som rör sig i tiden. Därför ha landets främsta personligheter sedan gammalt ämnat IDUN som språkör. Idun öfrar inte på sensation och deltar inte i veckoprensens klappjakter efter publikvetningar och kundligt välbehård. IDUN är inte mindre påpasslig för det som utveckling att bryta mot god smak. Dess motto är: **vet, kultur och trovnad.**»

En kunglig rekommendation för

IDUN

Följ Prins Wilhelms gods råd prenumerera på IDUN, som kommer med intressanta nyheter för år 1934. Helår 15 kr., halvår 8 kr., kvartal 4:25 • Postgiro 1335

YGE-SALVAN

... är ett av de bästa läkemedlen...
Kam. Inst. Institut Yge.
Var god sänd mig 2 burkar YGE-salva. Jag har förutskickat lönne burkar för reumatism och fönt lindring därefter.
Fr. Ana Granander, Növärping.
Kam. Inst. Yge. Stockholm.
Sänd mig jag med glöje litiga på YGE-salvan här för mig, vore den bästa hjälpen för hälsotillståndet.
Björke 1313.
Anders Olsson, Instriktör.
Kam. Inst. Yge!
Vore tråkigt få mig tillst 2 burkar YGE-salva som jag förutskickat lönne burkar. Jag kan ej undvika.
Högskoleläkare, Läkarsk. Gälle.
Pris 0.75 pr ask. (Postfritt vid inbjudandet av Idun.)
Kam. Instriktör Yge, Svenska (Invid Ståhl).
Vg. sänd..... ask Yge-salva
Namn: _____
Borstad: _____
Poststad: _____

Varje kvinna

erhåller fört eller senare härbörst. För att undvika denna delormering eller om den redan inträffat avhjälpa densamma förorda namngivna svenska läkare endast
Bysthälären »MIRA»
(En kvinvas verk för kvinnor.)
Bär »MIRA» och Ni bevarar eller återställer Er ungdomliga bystlinje.
Broschyr tillika tillämnad erhålles gratis. Damer antogs som ombud på alla platser.
»MIRA», SNOBLIVSFABRIK
Kungsgatan 35, I, Stockholm. Tel. 10.33.92.

Senaste nytt!

Händmålade lampskärmar på särskilt preparerad oljeduk utföres på beställning i alla storlekar och modeller (valfrtia motiv) exempelvis ena välkända platser o. s. v. Rullgardiner mjuka. Amforlör förtöras.
K. W. Lindbergs Konstateljé
Regeringsgatan 50, I, tr. 0, g. n. b. Tel. 20.82.28.
STOCKHOLM.
Föreläggningarna från landorten besvaras omg. Ombud antagas å platser, där vi ej äro representerade.